

Enhver der har prøvet at være forelsket véd, at det er en følelse og en stemning ud over det almindelige. Triste og grå dage bliver pludselig til dage med solskin. Problemer i skolen, blandt kammerater, på arbejdspladsen o.l. synes at krympe, så de slet ingen betydning får.

Når jeg så mødes med hende jeg er forelsket i, kan der bruges timer på blot at se hinanden i øjnene, lytte og tale om alt og intet - og føle sig uendelig godt tilpas.

Set udefra er der også en bemærkelsesværdig forskel - et før og et efter. Venner som man tidligere færdedes sammen med flere gange om ugen, måtte pludselig se sig vraget til fordel for den udkårne. Fælles interesser er pludselig ikke fælles længere - ja faktisk kan man godt sige at en forelskelse er en svag psykotisk tilstand, forstået på den måde, at virkeligheden ser og opleves anderledes end den egentligt er. Det samme gør sig gældende med den person jeg er forelsket i, idet jeg ser hende gennem forelskede øjne og derved ser et fortegnet billede af hende, hvor hun kun er vidunderlig. Sådan har Gud bestemt det skal være, når han ønsker at føre to mennesker sammen og ønsker at det skal holde hele livet. Det må nødvendigvis være skønne stærke følelser som er parate til at satse alt for den elskede.

Men Gud har ikke tænkt at forelskelsen skal holde hele livet. Det er den alt for ustabil til. Det fortegnede billede aftager efterhånden, så jeg ser hende som hun virkelig er og derved aftager forelskelsen. Men Gud tager ikke noget fra os, uden han giver noget bedre tilbage. Efterhånden som forelskelsen aftager, dukker kærligheden op, som noget langt stærkere end forelskelsen - men meget anderledes.

Forelskelsen er afhængig af stærke følelser og et fantasibillede af kæresten - og derfor ustabil. Det er kærligheden ikke. Den bygger på virkeligheden og på handling til fordel for kæresten.

Kærligheden bygges altså stille og roligt op fra begyndelsen af, da jeg gerne handler til fordel for den jeg er forelsket i. På underfuld vis har Gud skabt os sådan, at der hvor jeg handler uselvsk, til fordel for min ægtefælle, skabes følelser som er langt stærkere end forelskelsen - følelser som kan overvinde næsten alt og holde hele livet - ja ikke blot holde, men udvikles og forædles så længe jeg lever. Så efter mange års ægteskab kan vi erfare, at ægtefællen bliver stadig mere og mere værdifuld som årene går - og sker det ikke, er der et eller andet i ægteskabet som hindrer denne udvikling - for sådan har Gud tænkt det skulle være, bl.a. for at glæde os medens vi ældes sammen, så vi ikke ønsker os tilbage til forelskelsens dage.

Overgangen fra forelskelse til kærlighed kan imidlertid være ret så vanskelig. For mange gik forholdet i stykker der. Pludselig kunne jeg ikke rigtigt genkende hende jeg var blevet forelsket i - det var som om hun havde forandret sig.

Men det der i virkeligheden forandrer sig er mit fantasibillede. Det ændrer sig nemlig til virkelighed, så jeg nu ser hende som hun virkelig er og det er faktisk langt bedre, for det er vejen til den stille men uendelig stærke kærlighed - så glæd dig, for nu bygges der på virkeligheden i stedet for på fantasien og det er langt mere holdbart.

Nogle konstaterede at kærligheden var død, men kærligheden mellem ægtefæller dør ikke. Den kan skjules bag alle konflikterne, men den dør ikke. Gennem handling kan den genopdages stærk og klar - ja så stærk at ægtefæller konstaterede at selv gennem konflikterne voksede kærligheden stadig bag det alt sammen. Det er et Guds under, men virkelighed.

Ønsker du at styrke kærligheden til din ægtefælle, går det altså om af handling og bøn for din ægtefælle og for jeres ægteskab. Gud velsigne dig dertil.

Med venlig hilsen,

Steen Palmqvist